

Lakat T. Károly: Kell ott fenn egy Császár – 13.

2014 augusztus 12. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

...és még mindig 1966! Egy olyan év, amely az angliai világbajnokságon kívül is sok csodát tartogatott a magyar futball, s így értelemszerűen Albert Flórián életében is. Pedig maga az esztendő? egy iszonyatos drámával kezdődik.

Egy négyes Milánóban, egy ötös Ózdon...

Az akkori szokásoknak megfelelően az NB I-es csapatok ismét közös tatai alapozáson vesznek részt. Külön csoportokban, előbb a vidékiek, aztán a fővárosiak töltenek el közel két hetet a központi edzőtáborban.

Minden csapat napi két edzést tart. Hogy is tarthatnak kevesebbet, amikor egymás szemé láttára élik mindennapjaikat. Az edzők egymás előtt is bizonyítani akarnak! Meg aztán kell is az erő a magyar futballistáknak. Részint azért, mert a válogatott találkozóin és a nemzetközi kupamérkőzéseken rendre azt tapasztaljuk, hogy míg Európa szinte hozzá sem tud szólni a magyarok virtuóz technikájához, a labdához való viszonyához, addig kondícióban már nagyon is a mieink közelében (néhányan már egy kicsit talán előrébb is) tartanak, ha veszítünk, akkor annak az esetek döntő többségében erőnléti okai vannak.

Kispéter Mihály Nagy Györggyel (balról) és Katona Sándorral (jobbról) a Bp. Honvéd két tehetséges fiatal szélsőjével. (Bp. Honvéd-cikkeink a 6., a 7. és 11. oldalon.)

(MTI Foto, Petrovits László felvétele)

Tatán is az erőfejlesztésen van az igazi hangsúly, mindenki addig futtatja a játékosait, amíg azok bírják. Vannak csapatok, amelyek napi három edzést is tartanak (hajnalban egy kis átmozgatás, némifutással, délelőtt és délután a hagyományos tréning) de akik esténként bejutnak a tábor tornacsarnokának kézilabda-pályájára, azok egymás közötti kispályás játékkal zárják a napot.

Az egyik este a Bp. Honvéd van soron a játékosok által csak „kis éjifoci”-nak nevezett foglalkozáson. Tichyék a kor szokásainak megfelelően nagyobb vehemenciával vetik bele magukat az egymás közötti kispályás játékba, mint amilyen iramot egy-egy bajnoki mérkőzésen diktálnak.

A Komlótól vagy a Szegedtől adott esetben ki lehet kapni, de hogy a védők kispályán legyőzzék a csatárokat, az nem fordulhat elő!

Néhány percre edzjük, Kispéter Mihály is beszáll a játékba, három hónappal múlt el 46 éves, miért ne tehetné. Öt percet sincs a pályán, amikor kiáll, leül az oldalvonal mellé állított tornapadra, majd lehanyatlik a padlóra és... meghal.

Ezt ott, abban a pillanatban persze még nem lehet pontosan tudni, a teremben lévők között mindenesetre kitör a pánik. Mindenki Miska bácsihoz rohan, vannak, akik orvosért futnak, vannak, akik az élesztéssel próbálkoznak.

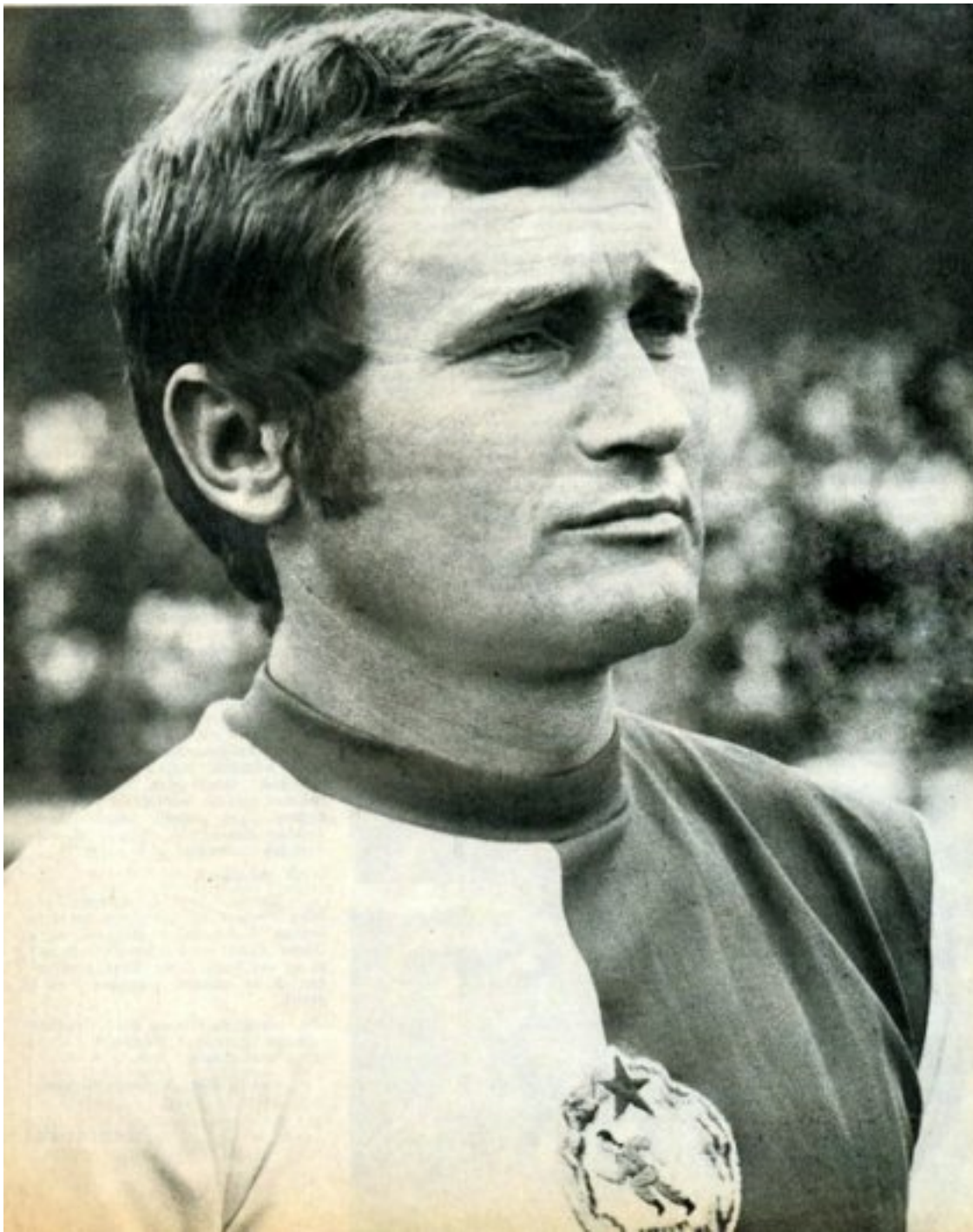
Apám (aki akkor éppen az MTK edzőjeként van Tatán) még akkor érkezett a tornaterembe, amikor Kispéter Mihály a pályán volt, leült a tornapad egyik végére és nézte a játékot.

Sokkal inkább Kispéter miatt járt ? akkor éppen arra, minthogy a meccset nézze, gondolta, ha a Honvéd edzésének vége, beszélgetnek egyet a „Misával”, akivel a Ferencvárosban együtt lejátszott mérkőzések százainak emléke, sok egyéb mellett egy nagy bajnokság az 1948-49-es aranyérem csodája (Henni – Rudas, Kispéter, Szabó – Kéri, Lakat – Budai, Kocsis, Deák, Mészáros, Czibor) kötötte össze.

A terembe érkezésének pillanatában ugyan hogy is gondolhatta volna, hogy ? már soha az életben nem beszél többet a Kispéter Misával?

Azzal a Kispéterrel, aki emblematikus alakja a Ferencvárosnak, akit mind a mai napig az „?sfradizmus” szinonimájaként szoktak emlegetni, s akinél (ezt apámék elbeszéléseiből tudom) rendesebb, becsületesebb, tisztességesebb embert keveset hordott a hátán a föld.

A teremben közben egyre nagyobb és nagyobb a tömeg. A hír szobárolszobára jár: „valami nagy baj történt a Kispéter Misi bácsival”. Néhány perc leforgása alatt a tábor teljes lakossága (köztük természetesen a fradisták is) a teremben tolong.

Tichy Lajos (fotó: Petrovits László)

A honvédosok egymást váltva szájon át történő mesterséges lélegeztetéssel próbálják életre keltetni imádott mesterüket. Amikor egyértelművé válik, hogy ez nem segít (mi több: a közben az életmentésbe beállt néhány kluborvos is tehetetlen), Tichy Lajos veszi kezébe az irányítást. Bivalyerejét kihasználva a vállára veszi Misi bácsit, int a többieknek, hogy utánam, s az akkor minden valószínűséggel már halott edzővel a vállán elindul a táborból úgy 4-5 kilométernyire lévő tatabányai kórház felé.

Apám elmeséléséből tudom, hogy az egyáltalán nem rövidtávot Tichy Lajos a bokáig érő hóban meztláb tette meg, mert a meccsen is így játszott, s nem fecsérelte az időt arra, hogy a mentés közben tornacipőt húzzon...

A Honvéd játékosok és az akkor már hozzájuk csatlakozó fradisták egymást váltva, kézről kézre, vállról vállra adva vitték Misi bácsit a kórházba, de hiába volt minden, már nem lehetett rajta segíteni.

A Szegedről indult, majd a Szolnokon át a Ferencvárosba került Kispéter Mihály 297 zöld (és piros...) – fehérben (a

piros szín említése itt a Kinizsi korszakra utal) lejátszott mérkőzés felejthetetlen emlékét hagyta maga után örökségül a szurkolóknak.

Piros-fehér mezben egy zöld-fehér szív színt meg dobogni azon az iszonyatos januári éjszakán. Örök időkbe aranykeretbe rámázódik egy kép, az abszolút fradizmust jelképez? Kispéter Mihály képe.

A gyásznapi megbénították a tábor életét, de aztán mindenki ment haza, közeledett a bajnokirajt. A világbajnokság elszíne is lengedezett, a Ferencvárosra meg már februárban egy nem is akármilyen BEK-meccs várt!

Az 1965-ben nyert bajnokság jogán indulhatott a csapat a legrangosabb nemzetközi kupában. Ekkor már túl voltak a még 1965-ös színe lejátszott Keflavik, illetve Panathinaikos elleni találkozók. Az izlandiakon (4:1, 9:1) úgy léptek át, mintha azok pályán sem lettek volna, a görögök már okoztak némi bonyodalmat, hiszen az első mérkőzésen a Népstadionban 0:0 lett a végeredmény. A Fradi akkori erejére tökéletesen jellemző, hogy a továbbjutást idegenben harcolták ki, Karába, Fenyvesi

és Albert góljaira csak Domasz tudott válaszolni, így a zöld-fehérek biztosan léptek tovább, s várhatták a zürichisorsolást, ahol...

...ahol a kor valamennyi csapata közül nagyságrendekkel kiemelkedő egyet, a gyakorlatilag verhetetlennek tűnő, Helenio Herrera által dirigált Internazionalet kínálta fel nekik a futball(ista)-sors.

Az Inter akkor már kétszeres BEK-győztes (1964-ben a Real Madridot, 1965-ben a Benficát verte a döntőben és kétszeres Világ Kupa győztes volt (mind kétszer az argentin Independiente ellen nyertek), keresve sem lehetett volna nehezebb ellenfelet találni.

Az időpont is maga volt az öröklet. Az első meccsre Milánóban alig valamivel az itthoni alapozás befejezése után, február 23-án került sor a San Siróban, 60 000 néző előtt.

A Fradinak a Géczy – Novák, Mátrai, Horváth – Juhász, Szűcs – Karába, Varga, Albert, Rákosi, Fenyvesi dr. összeállításában kellett volna megállítania a Sarti – Burgnich, Guarneri, Malatras, Facchetti – Bedin, Suarez – Jair, Mazzola, Peiro, Corso tizeneggyel felálló Intert.

Lehetetlen vállalkozás volt. Még akkor is, ha a bíró (a spanyol Arribas) minden tőle telhetően megígérte, hogy a milánóiaknak szép estékük legyen. „Megeszi” például Jair megéését a 16-on belül, egy teljesen szabályos Horváth „Api” szerelés után, amelynek láttán Szepesi György így jajdul a mikrofonba: „Bíró sporttárs, bíró sporttárs, hát van erre szüksége egy Internek?”. Peiro kétszer, Jair és Corso egyszer-egyszer talált Géczy kapujába, a továbbjutás sorsa gyakorlatilag már az első meccsen eldőlt, bár, azt hiszem ez nem lett volna kérdéses akkor sem, ha a Fradi netán nyer Milánóban, sőt Budapesten is...

Az történet ugyanis, hogy a Dorogtól azon a télen igazolt remek védő Szűcs Lajos (azt sem sokan mondhatják el magukról, hogy életük első tétmérkőzését a Fradiban mindjárt az Internazionale ellen játszották) ezen a BEK meccsen még nem szerepelhetett volna. A mérkőzés sorozat indulásakor ugyanis még nem volt a klub játékos (Dorogon futballozott éppen, amikor Flóriék a Keflavikot és a Panathinaikoszt kivetették), a vezető azonban „kicsire nem adunk” alapon ezen vagy túlléptek, vagy nem ismerték a szabályt, a lényeg: Szűcs végigjátszotta a milánói mérkőzést.

Sok-sok évvel később egy visszaemlékezésnek köszönhetően kiderült: az Inter vezetői és játékosai már a kezdés előtt tudták, hogy a magyaroknál játszik valaki, aki nem játszhatna, így történjék a meccsen bármi, úgyis megóvják, s az óvást a szabályok egyértelmű volta miatt meg is nyerik!

Van a történetnek egy, ha lehet még szomorúbb része: hiteles forrásból tudom, miszerint az Internazionale vezetői Szűcs jelenlétét észre sem vették volna (sokkal nagyobbak voltak azok annál, minthogy egy magyar csapat frissiben, vidékről igazolt védőjével foglalkozzanak) ám egy magyar menedzser, bizonyos Solti Dezső, aki nekik dolgozott, nem mulasztotta el, hogy felhívja figyelmüket a magyarok bakijára.

A visszavágón a Népstadionban (a kinti 0:4 ellenére) 76 000 néző várta a csapatokat.

Az Inter kerete. A fotót a kék-feketék játékosai dedikálták. (Novák Dezs? gy?jteményéb?!)

Labdaszed? voltam azon a meccsen, így lehet-közelb?l állíthatom: az olaszok a kínok kínját élték át a 90 perc során, szinte maguk sem értették hogyan úszták meg 1:1-el, amikor a másfél órából minimum egy a 16-osukon belül játszódtott le.

A világ akkoriban talán legjobb kapusának számító Sarti végigüvöltötte a meccset Facchettiékkel, a nem éppen védekezni tudásáról híres Sandro Mazzola pedig t?lem egy méternyire úgy csúszott be Varga elé, mintha az élete múlna azon a szerelésen...

No, de az Inter éppen az ilyen idegenbeli 0:0-aknak és 1:1-eknek a világbajnoka volt abban az id?ben, a Fradi meg abban, hogy a földkerekség akkori legjobb csapata ellen elért döntetlent 400 kemény magyar forinttal jutalmazta Flóriék számára.

Az összeg végeredményben logikus volt, hiszen ha a magyar NB I-es gy?zelmek 2 pontjaiért 800 forint járt, akkor miért is járt volna több ennek a felénél az Internazionale ellen?...

Az 1966-os magyar bajnokságot amúgy a Vasas káprázatos futballal, mindent és mindenkit elsöpr? játékkal 6 pontos el?nyel nyeri a Ferencváros el?tt.

Az utolsó fordulóban a zöld-fehérek Ózdon lépnek pályára (ez volt DalnokiJen? búcsúmeccse) és nyernek 6:0-ra. A hatból ötöt (...) Albert Flórián helyez a vidéki csapat hálójába.

Csakhogy az évnek számára stílusosan legyen vége, ha már ebben az esztend?ben volt egy liverpooli magyar-brazil is!

A világ amúgy egy nagy formátumú zenész, bizonyos John Lennon nyilatkozatától hangos.

A Beatles frontembere az Evening Standardnak adott interjújában azt találja mondani, hogy: „Manapság mi

népszerűbbek vagyunk, mint Jézus Krisztus!”.

Világbotrány lesz a mondatból, a Vatikán hivatalos nyilatkozatban ítéli el Lennont. Abban egészen biztos vagyok, hogy Magyarországon, egészen pontosan a Fáy utca, a Megyeri út és az Üllői út tájékán élnek ebben az időben sok ezren, akik dacára annak, hogy imádják a Beatlest egyáltalán nem osztják John Lennon véleményét.

Az a népszerűségi listájuk élén messze megelőzve mindenkit olyan emberek szerepelnek, mint Mészöly és Farkas, Göröcs és Bene, Albert és Varga...

Lakat T. Károly

www.tempofradi.hu – A Flag Polgári Magazin partnere

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lajkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
